

PROFESOR KOUTECKÝ - ZAKLADATEL

Neděle, 30 srpen 2020

Dnes by to bylo devadesát let, co se narodil IákaTM, chirurg a zakladatel d^{tsk} onkologie u nás, Josef Koutecký^{1/2} (zem^{el} 5.7.2019). Po listopadu 1989 byl d^{kanem} 2. IákaTMsk^{sk} fakulty UK a prorektorem Univerzity Karlovy. P^{med} deset lety obdr^{el} Národn⁻ cenu projektu ^{ce}esk[;] hlava za celo^{ivotn}- d^{lo} a v^{zkum} v oboru d^{tsk} onkologie. A v roce 2015 p^{evzal} Cenu Neuron za p^{nos} sv^{ov} v^d v oboru medic⁻na.

V roce 1944, kdy^{3/4} mu bylo ^{trn}ct let, ^{ekalo} Josefa Kouteckého tot^{ln}- nasazen⁻ v libe^{sk} Kolbence. Prach sypan^{1/2} do lo^{isek} vyr^{bn}ch tank⁻ v n^m posiloval ji^{3/4} tehdy siln ^{vlastenectv}. Za^{il} tu tak ^{jeden} z nejv^tch strach⁻ o vlastn⁻ ^{ivot}, kdy^{3/4} se schov^{val} ve skruⁱ u tov^{irny} p^{mi} poplachu p^{med} n^{jetem}. Pot[,] co ^{ce}esk[;] národn⁻ rada vyhl^{asila} konec protektor^{itu} a vypuklo Pra^{sk} povstⁿ, nechyb^l p^{mi} stavb ^{barik}d a pozd^{ji} tak ^{u o}jet^{ov}n⁻ ranⁿch.

Pozd^{ji} ve sv^{ch} rozhovorech vzpom⁻nal na strach z n^{meck}ch odst^{elova} na pra^{sk}ch st^{ech}, ale tak ^{na pomstychtiv} a hlavn^{, nelidsk} po⁻nⁿ- ^{ce}ech⁻ vⁱ voj^{ik}m wehrmachtu. S^m se stal sv^{dkem} usmrce⁻ jednoho z nich pot[,] co ho dav pov^{sil} na pouliⁿ- lampu hlavou dol⁻ a zap^{lil}.

U^{3/4} jako student

p^{sobil} na klinice d^{tsk} chirurgie. Po promoci ho pov^{stn} p^{id}lovac⁻ syst^m um⁻stil nejd^{ve} do Nov^{ho} Byd^{ova} a pot ^{do} Jansk^{ch} L^{zn}. A^{koli} se tu stal prv^m IákaTMem, kter^{1/2} o^{koval} proti d^{tsk} obrn^{, z profesn}-ho hlediska sv ^{tamn}- p^{soben}- pova^{uje} za nevyu^{it} ^{as}. Po dvou letech se vr^{til} do Prahy na kliniku d^{tsk} chirurgie a stal se spojku mezi n⁻ a patologi⁻. C^{len} se za^{al} v^{novat} n^{dorov}m onemocnⁿ-m d^t- a v roce 1970 se mu poda^{tilo} dostat na p^{ro}n⁻ st^{3/4} do n^{meck} Mohu^e, kde se d^{tsk} onkologii v^{novat} v t^{mu} zku^{en}ch odborn⁻k^{. Z}-skal si respekt a vyslou^{il} si tajn ^{^{lenstv}-} ve Sv^{ov} organizaci d^{tsk} onkologie.

O emigraci nikdy neuva^{oval}. Ani pot[,] co se v srpnu 1968 vr^{til} s rodinou p^{ed}asn^{, z dovolen} kv^{li} ^{ipatn}mu po^{as}- a v noci ho vzbudil telefon. Na druh^m konci mu kolega z nemocnice ve ^{ty}mi hodiny r^{ino} sd^{loval}, ^e na ruzy^{sk} leti^{iti} p^{ist}vaj⁻ letadla Rud ^{arm}dy, ze kter^{ch} vyj^d tanky. Neuva^{oval} o emigraci ani tehdy, kdy^{3/4} ho StB opakovan^{, ale ne}spⁿ vyz^{vala} ke spolupr^{ici}, ani ve chv^l-ch, kdy dlouh[;] I^{ta} za^{val} frustraci z nedostatku kvalitn⁻ diagnostiky a I^k pot^{ebn}ch pro d^{ti} s onkologick^{mi} onemocnⁿ-mi. L^{jska} k Praze a odhodlⁿ- vybudovat specializovanou kliniku pro I^{bu} národn^{ch} onemocnⁿ- d^t- v ^{ce}ech^{ich}, stoj⁻ za sn^{en}-m ^{mrtnosti} d^{tsk}ch onkologick^{ch} pacient⁻ ze sedmadevades^{iti} na osmn^{ct} procent.

Josef Koutecký^{1/2}

postupn ^{napl}oval sv ^c-l vytvo^{mit} v Praze specializovan ^{pracovi}, kde se budou shroma^{ovat} v^{ichni} d^{it}- pacienti trp⁻ národn^{mi} onemocnⁿ-mi. V roce 1974 vytvo^{til} autonomn⁻ stanici d^{tsk} onkologie, kter[;] disponovala osmn^{cti} I^{ky}. Vzhledem k po^{itk}m, kdy p^evala jen t^{mi} procenta nemocn^{ch} d^t, bylo jeho okol⁻ k jeho ^{sil}- skeptick^{. Podm}-nky pro I^{skou} pr^{ici} byly nav⁻ zcela nevyhovuj⁻. Nedostatek I^{iv} a dlouh ^{lh}ty jejich z⁻sk^vn⁻ ze zahrani⁻, absence bⁿch I^{sk}ch pom^{cek}, p^{stroj} a v neposledn⁻ ^{ad} podp^mho syst^mmu zasa^{en}ch rodin psychology a terapeutu, to v^{je} tvo^{tilo} jednu nekone^{nou} p^{ek}kovou dr^{ihu} k c^{li}, kter^{1/2} si vyty^{il} a navzdory nep^{zni} okolnost⁻ postupn ^{napl}oval.

Rok 1989 p^{inesl}

z^{sadn}- zlom. Vznikla nadace Národn^dtem

a konto pro potřeby kliniky, byl postaven pavilon dětské onkologie. Josef Koutecký po celá léta své svobodné aktivní praxi vedl, psal odborné články a účastnil se mezinárodních sympozií (po sametové revoluci i mimo sektor socialistického bloku, kam jedině mohl po návratu z Mohuče vycestovat). V porevolučním období se stal opakovaně děkanem 2. lékařské fakulty v Praze i prorektorem univerzity.

Dvě pravidla péče o pacienta

k nemocnému, slovo a dotyk, to

jsou podle Josefa Kouteckého pilíře moderní medicíny, která má být lidská, a ne pouze nemoc. Dnešní lékař navěc často doplňuje farmakologii, ultrazvuk a počítačovou diagnostiku. On se svým péčím o pacienta snaží být proti izolaci, ve které lidé žijí a umírají. zdroj: Internet